

ADI KONULMAMIŞ YAZI

Bir dosta nasıl mektub yazılır? Bu soruya nasıl cevap verilir bilmem. Yakınımuza, akrabamıza, çocuğumuza nasıl mektub yazılır? Hele çok yakın dosta... Bütün mektuplar, bütün tebrikler, bütün mesajlar, teknoloji ürünü araçlarda toplandı. Ümitler kimi zaman telefon tellerinde gidip geldi, kimi zaman uzayın boşluğunda başıboş dolaşıp durdu. Ama hiç bitmedi... Ümit... Görüşme ümidi, kavuşma ümidi, bir el öpme, öpülme ümidi... Konuşmak cesaret istermiş. Bir dostun sözü bu söz. Kendi kendime hadi canım sen de diyerek zihnimden siliyorum bu cümleyi. Kim bir belki yalancı bir teselli anlayışı... Bir aczin ifadesi.

Dost, arkadaş, can-dost...

Bilmem kaçını yazma denemesi bu... Yeniden başa dönmek, parçaları bir araya getirmek, yazmayı denemek ne zor işmiş meğer. Yine tenkid edecek, yine kızacak, yine hata arayacak. Ve Musa Çotuk yine teybi açacak, yine senin haberin olmayacak ve kimbilir neler söyleyeceksin bana...

İnsanlar ağlamaktan aciz. İnsani bir duygu olan ağlamak insanlardan uzak bugün. Gülmek mi? Kimse böyle bir fiilin olduğunu düşünmüyor. Düşünmek? Ne menem bir kelime, neye işaret eder, neye delalet eder? Bilen yok. Kireçleşmiş, donuk, şaşkın yüzler dolurmakta Afyon'u... Durmuş zihinler, kan ağlayan yürekler doldurmuş Afyon'u... Neden Afyon'dayız? Bu soruya cevap veren yok. Bir kara haber bizi buraya toplamış. Afyon'a toplanan dost grubu bir şeye inanmıyor; Ölüm... Ölüm dost...

Ve dost cevân eyledi...

Yine sâkin, yine mağrur, yine bilgece durmaktasın. Yine ümit var kalbimizde. Ağlamaktayım bre dost, ağlamaktayım artık. Ağladık, ağlattın bizi Koca Yörük. Düşünde ağlanırmı? Ağladık işte. Hani Musa'ya demiştin ya: "İsmetin düşüğünü burada yapmaktayız, sen git kendi düşüğünü yap." Senin düşüğünü yapmak da varmış Ağa...

Düşün bayrağımı çektik, düşün alayını kurduk ve Afyon'dan Muhacir'e doğru yola çıktık. Ne menem bir düşündü bu? Düşün şen olur, düşünde insanlar güleç olur. Ama bu insanlar durgun, bu insanlar donuk, bu insanlar küskün. Bu insanlar konuşmamakta ısrarlı... İnsanlar inatlaşmışçasına konuşmamakta ısrarlı. Bilmem insanlar konuşmuyorlar mı, yoksa konuşamıyorlar mı? Hangisi

belli değil. Düşün alayı yavaş yavaş seyretmekte. Hiç kimsenin acelesi yok.

Ve rûh güvercini pervâz eyledi...

Anadolu büyüyor, toprak genişliyor, çok sevdiğin vatan ululaşiyor. Yollar uzuyor, zaman uzuyor, insanlar konuşuyor. Tozlu yollarda gönüller ezik, insanlar suskun, insanlar düşünemiyor. Derin düşünceler içinde düşünememek? Ne biçim çelişkidir bu? Anla Mirim, anla be Koca Yörük...

Ve dost fenâ menzillinden bekâ menziline göç eyledi...

Kamyon katarları kararış günde kömür taşımaktalar. Düşün alayı geçmekte. İşçiler kömür ocaklarında çalışmakta. Düşün alayı geçmekte. Kara bulutlar termik santralinin kara dumanları ile belleşmekte ve düşün alayı geçmekte. Vadi uzuyor, yol uzuyor, zaman kısalıyor. Yüreğimiz burkulmakta. Hangi acıyla karşılaşacağız? Düşünmek mümkün mü? Bozuk yollardan geçiyor düşün alayı, yürükler titriyor. Gökyüzünde güneş utanmakta, bulutlar utancı saklama peşinde telafta. Bulut ağıt yakmış göz yaşış ciselelerinde. Meşeler kuş barındırmaz olmuş dallarında, kederlenmiş, titremekte hepsi. Sebepini anlayamadık Ümmet Baba...

Ve dost sürûrlar sarayına buyur edildi...

Muhacirler... Şirin mi şirin, can mı can bir yermiş. Seni çekip almasından belli değil mi? sadece vatan olduğundan, ata yurdu olduğundan değil, karşılıklı seviştiğizden dolayı seni koparıp aldı Muhacirler. Senin orayı sevmekte, methetmekte haklılığın varmış meğer. Bilmem kaç bin defa yanından geçtiğin, kaç bin defa fâtiha gönderdiğin mezarlığı farketmedi insanlar. Bir fâtiha okumayı düşünemediler. Kimse düşünemedi, göremedi...

Ve dost tâze can buldu...

Suyunu içtiğin, abdest aldığın çeşmeden su içtik, abdest aldık. Beslendiğin, büyüdüğün, yürüdüğün, oynadığın, koştüğün, cebelleştüğün toprağa ayağımızı bastık, Toprak sevindi, toprak canlandı, toprak titredi... Seni andık, seni söyledik, toprak fısıldadı, toprak sevindi... Toprak karlarını temizledi, toprak suyu emdi, toprak yeşillendi...

Seni andık, seni düşündük. Seni çelikleştiren suyu içtik, büyüten toprağa bastık. Bu toprakların nasıl böyle bir er yetiştirdiğinin idrakine vardık. Kimimiz Kara Osman'ı düşündü, kimimiz Korkut Ata'ya gittik akıl danıştık, af diledik, muştuladık ki yanlarına Himmet gitmekte...

Ve dost rûhu pâk idi...

Utandık, utandık utandık. Senin omuzlar üzerinde gitmeden utandık. Yürümekten aciz miydin? Utandık, seni bırakıp yeniden Ankara'ya yöneldik. seni terk etmekten utandık. Güle güle demeyişinden utandık. Ağlamaktan, düşkünmemekten utandık. Şaşkınlıktan, donukluktan utandık. Gözlerimizi kaçırdık, bakışlarımızı sakladık. Halil emmi'den kaçtı yüreklerimiz. Osman Agabey'den kaçtı. Ahmet'ten kaçtı. Saniye Teyze'den kaçtı varlığını. Seni neden böyle götürmüştük sanki. Yıldız olmuş, sensiz dönüyorduk Ankara'ya.

Ve dost dostluk istirahatgâhına yöneldi...

Sana Er Kişi dediler. Alim, fazıl, cesur dediler. Sıtayıyla bahsettiler senden. Neler söylemediler ki... Ne kadar iyi sıfatlar varsa, seni onunla tesmiye ettiler. Seni anlatmaya hiç-biri yetmedi, bütün sıfatlar anlamsız kaldı. Mensubu olmakla gurur duyduğun Türklüğün, bütün vasıfları sana yakıştırdı. Yetmedi Himmet. Bilemedik, bilemediler ya da söyleyemediler ki bütün sır Himmet Biray isminin arkasında saklı... Bu iki kelimenin, bu ismin sırrını, arkasındaki mana yükünü diller telafuzda güçlük çekti. Kelimeler yetersiz kaldı.

Ve dost Firdevs Cennetine konuk olanda...

Can Kardeş,

Bilmem bu kaçınıcı yazı denemesi. Yüreğim el vermez kederden, eller kalem tutmaz. İstedim ki yazı yarım kalmasın utanma belasına, vefa! adına yazı yazmam gerekmiş? Yazının hikmeti bu olsa gerek. Yoksa benim ne haddime, yüreğimin ne haddine, elimin ne haddine, kalemin ne haddine...

Öz Yörük Uçmağa gitmiş dediler de....

Şiirlerini okuduk, yazdığın, yazıp da kimselere göndermediğin mektuplarını okuduk. Ne usanmışlık dünyadan be Himmet? Göç arzulanır mı? Arzulansa bu demde mi arzulanır. Bu ne göç sevdasıdır? Tanrı aşkına ne zannettin sen böyle göçü. Bir yörük çadırının yayladan yaylaya nakli midir acep? Dost siktisi mi göçün sebebi? Terkettiğin dostlar yerine yeni dostlar edinmek arzusunda mısın? Yoksa mektubunda yazdığın gibi gerçek; dünyadan kaçıs mı? Muradına nail oldun mu be Koca Yörük?

Dost gelinmez yerlere gitmekli olmuş...

Dost Himmet.

Bütün varlığını sızan, yaşamaya küstüren, benibenden, beni insanlardan kaçırın anlamsız bir korku. Anlamı var mutlaka.

Ama o anlamı çözmek bana göre değil. İçimi endişe kurdu kemirmekte. Endişelerim korkuya dönüşmekte. Yeni acıya hazırlanmak, sürekliliğe hatırlanmak beyinlerimizi kemirmekte. Hiç birimizin yeni acılara, yeni üzüntülere tahammülü yok. Ölüm, hastalıklar, kazalar sıradan değil artık. Her acı haber bir yıkım olmaktadır. Dostlarımızın gözleri yaşarmakta, yürekleri burkulmakta korkudan. Hastahanelerin ilaç kokulu koridorları, mavi ışıklı can kurtaranlar, acı siren sesleri korkutmakta bizi.

Zaman acıları azaltır (mı)!!!

Zaman! Ne menem bir kelime? Meded umulan, ümitler bağlanan şey. Su gibi akıp geçermiş. Öyle derler. Zamana ümit bağladıkça yeni acılar gelir karşımıza. Aynalarda kendimizi değil acılarımızı görmekteyiz artık. Zamanın ellerine bırakmıştık ki kendimizi, Şihlar'a acılarımızla acılar götürdük. Cennete bir ana uğurladık. Yeniden ağladık, yeniden korktuk, zamana yeniden ümit bağladık. Yeni acılarla tanışmayı bekler olduk zamandan. Kim bilir? Belki de yeni zamanlarda yeni acılar bir biri üstüne gelecek ve biz insanlar duygusuzlaşacağız. Duygusuzlaşmak! Alışmak kelimesine bırakmakta yerini, onun arkasına saklanmakta duygusuzluk kelimesi vicdanlarda.

Dost gözün yummuş temâşa-yı cihanndan...

"Bu dünya yaşamaya değer". Senin sözüydü bu. Yaşama sevinci ile doluydun A Dost. Bu ne demek şimdi. Yaşamak denilen beldeyi terk edip gitmek sana yaraşır mı? Beni teselli için söylenmiş bir söz olduğunu yeni anladım. Mektubunda tam tersini, dünyadan kaçmak gerektiğini anlatmışsın. Şiirinde göçü methetmişsin. Hangisi doğru anlayamadım. Ancak, teselli olmaya, teselli bulmaya gayret etmekteyiz. Tanrı seni seviyormuş. Tanrı seni davet etti ve sen O'nun davetine icabet ettin, Hem de hiç gecikmeden. Tesellimiz bu oldu, imanımız tesellimiz oldu.

İki yüz yirmi beş numaralı oda...

İki yüz yirmi beş numaralı oda şimdi boş. Sessiz ve sensiz. Kimsesiz, dumanlı. Demli çay kokuları yayılmıyor artık. Masanda boyunu bükmüş bir gül ve sakı çiçekleri sulgun. Masalar tozlu, iskemleler tozlu, oda boş, kapı duvar... Eski neşe yok artık, çünkü odanın Koca Yörük'ü yok. Şiirin Öz Yörük'ü yok. Himmet Baba, ağa yok.

Tanrı seni ebedi âleminde korusun Himmet Biray...

(İsmet ÇETİN)